

rűbb szemléleti erényei. Már az is megkapó, hogy a vészjósló, drámai és ironikus külképek után itt egy talányosabb, bensőségebb és szépségesebb világ bomlik ki előttünk. S nem egyszer egészen a mágikus, absztrakt és lírai expresszióig eljutunk. Van úgy, hogy a kontrasztos tónusviszonyok hálózatában a rusztikus, anyagszerű materiák és a súlytalan, kísérteties lebegések feszültségeit élvezhetjük. Máshol viszont egy komor, mértanias árnyékná amolyan szikár, ragyogó fényablakot teremt önmaga közepébe. Ebben azonban újabb árnyjátékokkal szembesülünk, nevezetesen a kecses, hullámzó levélformák vetületében. Mi más lenne ez, mint az árnyék az árnyékban szindrómájának szellemes és kellemes megragadása. Habár kétségtelen: Dömötör mindvégig rendkívül puritán, fekete-fehér és figurák nélküli képeket helyezett elénk. Úgy látszik: neki most a meditatív, formai tisztaság fontosabbnak tűnt, mint az érzelmi tetszetősség.

De maradjunk még a tisztaság gondolatkörénél. Néhány évtizede ugyanis nálunk még eleven praxisa volt a különféle tematikus pályázatoknak, kiállításoknak. Emlékszem: fölöttébb változatos, izgalmas és tanulságos kollekciókkal tisztelegettünk Dürer vagy Rembrandt kivételes zsenialitása előtt. Sőt a közelmúltban láthattuk azt a nemzetközi léptékű képanyagot, amely egészében a kortársi reflexiókat vonultatta fel Pablo Picassóról. Mind ezt csak azért mondom, mivel Lucien Hervé is csak-csak megérdemelt volna egy efféle kollektív fotografiai megmozdulást. Nem mintha Dömötör Mihály szemléleti lakonikussága és gondolati leleményessége méltatlan lett volna Hervé örökségéhez. Szó sincs erről. Csak az autentikus kézfogások, a kollektív együttlépések hiánya ezúttal is óhatatlanul elgondolkodtat, sőt némileg elkeserít bennünket.

Szuromi Pál



DÖMÖTÖR MIHÁLY: SUMENI EGYETEM II.